

позитивною репутацією, які побажали захистити своїх клієнтів від впливу незаконного розсилання, шляхом ідентифікації відправника (людина чи програма) або ідентифікації самого повідомлення як спаму. Таким чином, необхідно приділити увагу формулюванню вимог он-лайн — реклами, яка має певні особливості.

На сучасному етапі комп'ютеризації суспільства та розвитку соціальних мереж в Інтернеті існує тенденція безкоштовного розміщення реклами та рекламних оголошень у соціальних мережах (Вконтакті, Фейсбук, Однокласники тощо). У цьому разі реклама розміщена на приватній сторінці користувача і може мати будь-який зміст за бажанням власника цієї сторінки. Все частіше останній перетворює свій акаунт на інтернет-магазин з продажу різних товарів і навіть послуг. Отже, подібна практика не має ніякого правового забезпечення. В цьому контексті Ю. Зоріна слушно зазначає, що у Законі України «Про рекламу» слід розширити визначення недобросовісної реклами, а саме додати положення щодо ненадання в інтернет-рекламі розумної підстави для підтвердження інформації, наведеної у рекламі (принцип «доказування»); стосовно ненадання рекламодавцем можливості відповіді отримувачем рекламного повідомлення. Потрібно забезпечити, аби товари та послуги в онлайн-рекламі описувалися правдиво і споживачі отримували те, за що вони сплачують кошти.

Підсумовуючи викладене, вважаємо за необхідне забезпечити відповідне нормативне регулювання розглянутим способом розповсюдження реклами, зокрема за допомогою мережі Інтернет. Таким чином, зазначений спосіб розповсюдження має отримати формалізацію в Законі України «Про рекламу», де бажано було б отримати сформовану позицію законодавця стосовно критеріїв правомірності, підстав обмеження, а у деяких випадках і підстав відповідальності за порушення у цій сфері.

СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

***Ю. І. Остапенко, стажист-дослідник**
Національний університет
«Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»*

Зараз ми є свідками переходу до нового етапу в розвитку суспільства — інформаційно-телекомунікаційного. Інформація і головним чином науково-технічна починає відігравати провідну роль у різних сферах суспільно-економічного життя, перетворюючись на один з ключових факторів виробництва.

Інтенсивна інформатизація більшості сфер суспільного життя та діяльності набуває значення одного з найважливіших глобальних і визначальних факторів для процесів подальшого соціально-економічного та інтелектуально-духовного розвитку людства. Тому одним з головних чинників розвитку держави є забезпечення населення та суб'єктів господарювання інформацією за допомогою телекомунікаційних мереж, каналів телекомунікаційного зв'язку.

Сьогоднішня різноманітність інформаційно-телекомунікаційних послуг, постійний розвиток технічних приладів, що використовуються, відсутність системного та детального законодавчого забезпечення цієї сфери призводять до втрати адекватного розуміння перспектив розвитку процесів передавання інформації. Таке відставання від поступу науково-технічного розвитку легко діагностується великою кількістю прогалин, включаючи масштаб окремих інститутів у системах інформаційного та телекомунікаційного права, а також значною колізійністю законодавства. Особливого значення набувають проблеми сучасного господарсько-правового забезпечення державного регулювання телекомунікаційних відносин. Окрему проблему також становить питання забезпечення передавання високоякісного інформаційного продукту від виробника до споживача за допомогою засобів телекомунікацій, що утворює сферу як інформаційно-телекомунікаційних послуг, так і відносин між суб'єктами господарювання усередині самих мереж передавання, що є достатньо автономними і можуть визначатися як власне ринок телекомунікаційних послуг.

Чинний Закон України «Про телекомунікації» було прийнято досить недавно — у 2003 р. І хоча з того часу до його змісту внесено більше двадцяти поправок, разом з тим слід констатувати, що значна частина відносин у телекомунікаційній галузі залишається поза увагою законодавця. Основний акцент у Законі було зроблено на статистиці телекомунікаційних правовідносин, у той час як їх динаміка та ієрархічна структура ринку не були взагалі враховані українським законодавцем. Так, основний набір термінів, який міститься у ст. 1 Закону, та його структура не відповідають рівню сучасних технологій, не розкривають технічні види і підвиди телекомунікаційного зв'язку, не дають вичерпного переліку телекомунікаційних послуг та послуг, що надаються в межах самої телемунікаційної мережі, і взагалі не регулюють сам процес передавання інформаційного продукту від виробника до користувача, що робить неможливим, зокрема, застосування засобів господарсько-правової відповідальності за неналежну технічну якість інформаційного продукту, що передається. Можна вказати на абсолютну нетотожність, що існує сьогодні в сфері розвитку та розповсюдження мобільного зв'язку, параметрів господарської діяльності та її капіталізації в цій сфері та рівнем законодавчого забезпечення цієї телекомунікаційної послуги. Не йдеться навіть про необхідність прийняття окремого предметного Закону України «Про мобільний зв'язок».

У чинному Законі України «Про телекомунікації» мобільний зв'язок не визначено навіть переліку базових понять. Тобто всі перелічені аргументи дають право стверджувати, що сучасне законодавче регулювання телекомунікаційних відносин не містить необхідної системної розбудови власного нормативного матеріалу.

Отже, сучасне телекомунікаційне законодавство потребує суттєвої модернізації у формі створення системи законів України, центральне місце в якій має посісти новий кодифікований закон. Його основним завданням мають стати систематизація телекомунікаційних відносин у форматі їх сучасного існування, концентрація норм, що уособлюють уніфікацію правового регулювання в телекомунікаційній сфері як такої.

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ЕКОНОМІКИ, ПРАВА ТА ПОЛІТИКИ В ОСНОВІ СВІТОБУДОВИ

С. В. Брояков, студент

Національний університет

*«Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»,
Інститут підготовки кадрів для органів юстиції України*

Основними категоріями, які концентровано визначають еволюцію людського буття протягом довготривалого періоду розвитку суспільства, є економіка, політика та право. Проте розглядати ці суспільні явища, застосовуючи метафізичний підхід, як це робили до XIX ст., є недоцільним і більш того, не допустимим. На нашу думку, найбільш доцільно розглядати ці явища на базі діалектичного та системного підходів.

Економіка, право та політика мають самостійне значення основ суспільного розвитку, а їх взаємовплив та сумісний вплив на суспільство є значними і багатогранними. Насамперед потрібно зазначити, що основою та фундаментом всього суспільного життя є економіка як система господарювання, що забезпечує оптимальне використання обмежених ресурсів, необхідних для задоволення необмежених потреб.

Економіка впливає на право, закріплюється, захищається і стимулюється (гальмується) правом через економічну роль держави, яка реалізується у державній економічній політиці. Держава, яка є виразником інтересів певних політичних сил, визначає розмір податків, мінімум заробітної плати, строк відпустки, правила технічної безпеки та ін.

Вплив права на економіку відбувається як закріплення у правових нормах сформованих економічних відносин. Право стимулює створення і розвиток